

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BRASOV
Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

Decizia nr. 9

Dosar Nr.

Ședința publică din data de
Completul compus din:
PREȘEDINTE –
Judecător -
Judecător -
Grefier -

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra recursului declarat de reclamanta SC SRL împotriva sentinței civile nr. in 2010 pronunțată de Tribunalul Brașov – secția comercială și de contencios administrativ în dosarul nr. vădând ca obiect anulare act de control taxe și impozite.
La apelul nominal făcut în ședință publică, la pronunțare, se constată lipsa părților. Procedura legal îndeplinită.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în ședința publică din data de 2010, când părțile prezente au pus concluzii în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din aceea zi, care face parte integrantă din prezenta decizie. Instanța, pentru a da posibilitatea părților de a depune la dosar concluzii scrise, a amânat pronunțarea pentru data de 2010, apoi pentru data de 2010.

CURTEA

Asupra recursului de față:

Constată că prin **sentința civilă nr. 1** pronunțată de Tribunalul Brașov – secția comercială și de contencios administrativ s-a respins cererea formulată de reclamanta SC SRL împotriva pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov.

Pentru a pronunța această soluție prima instanță a reținut următoarele:

În anul 2008 reclamanta a dedus TVA în sumă de 2. lei în baza unor facturi emise în perioada 1 de către furnizorul reprezentând lucrări de hidroizolații.

S-a reținut că organele de inspecție fiscală nu au acordat în mod corect dreptul de deducere pentru TVA – ul de mai sus, reclamanta nejustificând cu documente necesitatea prestării serviciilor și dacă acestea sunt efectuate în scopul operațiunilor sale taxabile.

Contractul de execuție nr. 02 prezentat de reclamantă nu cuprinde valoarea totală a contractului și tarifele, prevăzând că prețul este stabilit prin ofertă pe tip de lucrare, iar valoarea finală a lucrărilor se stabilește pe baza cantităților de lucrări real executate și acceptate de beneficiar, menționate în procesul verbal de recepție.

Într-o atare situație, în mod corect au solicitat organele fiscale reclamantei situațiile de lucrări pentru serviciile facturate de SC

Reclamanta a depus situația de lucrări la dosar, însă acestea nu sunt semnate de beneficiarul lucrării, încălcându-se art.134¹ alin. 4 din Legea nr. 571/2003, prețul nefiind stabilit decât unilateral și nu prin convenția ambelor părți.

De asemenea, situațiile de lucrări nu prezintă data întocmirii și nu au înscrise numele persoanelor care le-au întocmit, neputând fi avute în vedere la stabilirea valorii totale a contractului de execuție în temeiul căruia reclamanta a executat dreptul de deducere.

S-a reținut și că reclamanta nu a depus ofertele pe tip de lucrare pentru a se stabili valoarea contractului, așa cum era stipulat în contractul de execuție și nici nu a prezentat procesele – verbale de recepție a lucrărilor efectuate.

Situațiile de lucrări nu identifică nici măcar contractul în baza căruia au fost întocmite. Toate înscrisurile de mai sus nu prezintă realitatea lucrării efectuate, conform pct. 48 din HG nr. 44/2004, astfel încât cererea reclamantei a fost respinsă.

Împotriva acestei sentințe a declarat **recurs reclamanta** !

SRL criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În dezvoltarea motivelor de recurs a arătat că a solicitat anularea parțială a deciziei de impunere nr. 09, respectiv: anularea măsurii prin care se stabilește ca suma de lei, reprezentând TVA aferent cheltuielilor plătite către

de lei, ca urmare a măsurii dispuse; anularea dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală dată în urma Raportului de Inspecție Fiscală nr. 009; anularea deciziei nr. 009, privind soluționarea contestației și obligarea

formulate de către societate, înregistrată la DGFP Brașov sub nr. 009, privind soluționarea contestației și obligarea părâtei la plata dobânzii legale pentru sumele menționate mai sus, din momentul încasării lor din contul bancar al societății, până la plata efectivă.

Consideră că greșit s-a reținut că nu a prezentat documente justificative cu privire la necesitatea prestării serviciilor. Cu privire la contractul de execuție arată că acesta nu cuprinde valoarea totală a contractului, dar au fost depuse situațiile de lucrări, care au fost anexate fiecărei facturi emise de către SRL către societatea reclamantă, luându-se în considerare data facturii emise, chiar dacă acestea nu au fost date sau nu s-a menționat persoana care le-a emis, deoarece toate aceste date erau trecute pe factura fiscală.

Situațiile de lucrări au fost emise deodată cu factura, deci faptul generator a luat naștere în acel moment.

Cu privire la stabilirea unilaterală a prețului, menționează ca ea nu poate fi unilaterală, cât timp ambele societăți au acceptat acest preț, contractul fiind executat în considerarea acestui preț, preț care a fost plătit și încasat, acesta fiind practic dovada acordului de voință al părților.

De asemenea, cu privire la faptul că situațiile de lucrări trebuiau semnate de beneficiarul lucrării, condiția a fost îndeplinită, deoarece societatea reclamantă a fost beneficiarul acestei lucrări, societatea comercială SRL a prestat activitatea în subantrepriză.

Inspectorii fiscali nu au competența de a stabili necesitatea sau utilitatea unor prestări de servicii, această datorie o au doar administratorii societății, care organizează activitatea acesteia, pentru a putea produce profit.

Orice societate comercială poate contracta lucrări în subantrepriza, nu există nici o prevedere legală care interzice acest lucru.

La acel moment societatea reclamantă contractase un număr mare de lucrări și datorită unor probleme interne legate de lipsa personalului calificat a fost nevoită să subcontracteze o parte din lucrări pentru a respecta termenele din contracte.

Aceasta hotărâre a conducerii societății reclamante nu poate fi cenzurată de organele de control fiscale fiind un atribut exclusiv al conducerii societății.

Motivul principal al obligării societății reclamante la plata TVA-ului invocată de pârâtă este faptul că inspectorii fiscali nu au putut efectua controlul încrucișat la societatea prestatoare de servicii, S.C. SRL, care s-a sustras de la plata TVA-ului încă din anul

Societatea reclamantă nu poate fi obligată să plătească de două ori o sumă, deoarece acest TVA s-a plătit de către societate către S.C. SRL, pe baza facturilor emise de aceasta din urmă, în consecință consideră că are dreptul la deducerea acestei sume.

Societatea reclamantă nu are nici o culpă în faptul că S SRL s-a sustras de la obligația plății TVA-ului încasat și nu poate fi obligat la plata unei sume care este datorată de o alta societate comerciala.

La dosar a depus întâmpinare intimată Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov solicitând respingerea recursului. Arată că încheierea unui contract nu este suficientă pentru a beneficia de dreptul de deducere a TVA. Justificarea serviciilor trebuie să se efectueze cu documente care să reflecte că sunt în scopul realizării de operațiuni taxabile. Organul fiscal a respectat dispozițiile art. 145, art 134> 1 din Legea nr. 571/2003 și art. 10 și 119 și 120 din Ordonanța de Guvern nr. 92/2003.

Analizând actele și lucrările dosarului, sentința civilă recurată raportat la motivele de recurs invocate Curtea constată că **recursul este parțial fondat.**

La reclamanta SRL s-a efectuat o inspecție fiscală în perioada 09. S-a stabilit că aceasta este obligată la plata sumei de lei reprezentând TVA și suma de lei reprezentând penalități de întârziere. În acest sens s-a întocmit Raportul de inspecție fiscală nr. 009 și s-a emis decizia de impunere nr. 9.

Reclamanta a contestat aceste acte administrativ fiscale. Prin Decizia nr. Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov a respins contestația S ca neîntemeiată.

S-a reținut în esență că încheierea unui contract cu o altă societate comercială în speță SRL nu este suficientă pentru a beneficia de dreptul de deducere a TVA. Justificarea serviciilor trebuie să se efectueze cu documente care să reflecte că sunt în scopul realizării de operațiuni taxabile. S L are același obiect de activitate ca și reclamanta și aceasta nu a plătit TVA ul aferent facturilor în discuție, iar lucrările în discuție nu ar fi fost în realitate efectuate.

Curtea constată că potrivit art. 145 alin 1 și 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal „(1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;

b) operațiuni rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România;

c) operațiuni scutite de taxă, conform art. 143, 144 și 144¹;

d) operațiuni scutite de taxă, conform art. 141 alin. (2) lit. a) pct. 1 - 5 și lit. b), în cazul în care cumpărătorul ori clientul este stabilit în afara Comunității sau în cazul în care aceste operațiuni sunt în legătură directă cu bunuri care vor fi exportate într-un stat din afara Comunității, precum și în cazul operațiunilor efectuate de intermediari care acționează în numele și în contul altei persoane, atunci când aceștia intervin în derularea unor astfel de operațiuni;

e) operațiunile prevăzute la art. 128 alin. (7) și la art. 129 alin. (7), dacă taxa s-ar fi aplicat transferului respectiv.”

Deci este TVA este deductibilă în situația în care serviciile achiziționate sunt în folosul operațiunilor taxabile. Se va verifica în consecință situația serviciilor achiziționate de reclamantă de la

Prin contractul nr. 02/2008 încheiat între SC SRL și SC SRL s-a stabilit că obiectul contractului este manoperă hidroizolație la punctele de lucru indicate, iar prețul este stabilit prin oferte de tip lucrare și pe baza cantităților de materiale acceptate de beneficiar.

SC SRL este beneficiarul lucrărilor și SC SRL este executantul lor. Având în vedere această situație SC SRL a făcut oferta de preț concretizată în factură și situații de lucrări iar reclamanta a acceptat-o, acceptare ce s-a concretizat prin plata prețului cerut.

Rezultă din inscripțiile prezentate că orice susținere legată de inexistența acordului dintre părți este nedovedită.

TVA-ul care se plătește către furnizorii de servicii sau marfă, se deduce pe baza unor documente justificative, iar faptul generator ia naștere, conform art. 134/1, alin.4 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal : „, pentru prestările de servicii decontate pe bază de situații de lucrări, cum sunt serviciile de construcții - montaj, consultantă, cercetare, expertiză și alte servicii similare, faptul generator ia naștere la data emiterii situațiilor de lucrări sau, după caz la data la care aceste situații sunt acceptate de beneficiar.

Față de dispozițiile art. 134/1 alin.4, citat se constată că legea indică de la ce moment ia naștere faptul generator, „data emiterii situațiilor de lucrări sau, după caz data la care aceste situații sunt acceptate de beneficiar” Situația de lucrări în acest caz a fost emisă odată cu factura, iar societatea reclamantă (care era beneficiarul lucrării) a acceptat situația de lucrări, precum și toate facturile emise de SC SRL achitând prețul prevăzută în acesteinclusiv cu TVA.

Din acest moment, societatea reclamantă avea dreptul de a și deduce TVA-ul pe facturile emise de către prestatorul serviciilor, SC SRL.

Beneficiarul lucrării este specificat în acest contract : SC SRL, iar cu privire la faptul că aceste lucrări ar fi trebuit să se accepte de beneficiarul final, este corectă susținerea reclamantei că Legea nr.571/2003 nu prevede în nici un articol că lucrarea ar fi trebuit acceptată de către o persoană (fizică sau juridic) care nu este parte contractantă.

Societatea recurentă a evidențiat corect în contabilitate facturile emise în baza contractului menționat, fapt necontestat de pârâtă.

S-a justificat de asemenea necesitatea prestării acestei activități. O întârziere în executarea contractelor asumate ar fi condus pentru reclamantă la plăți de penalități și la pierderea încrederii partenerilor de afaceri. În acest mod se dovedește a fi motivată subcontractarea anumitor lucrări. Oportunitatea încheierii anumitor contracte nu este de competența organelor fiscale ci privește managementul firmei.

Organul fiscal verifică doar legalitatea înscrierilor în contabilitate și dacă documentele care au stat la baza acestor înscrieri îndeplinesc condițiile legale. Facturile invocate în speță întrunesc cerințele Ordinului nr. 1850/2004 Anexa 1 lit. A pct 2

În concluzie contestația reclamantei este întemeiată.

Faptul că inspectorii fiscali nu au putut efectua controlul încrucișat la societatea prestatoare de servicii, S.C. SRL, care s-a sustras de la plata TVA-ului încă din anul nu-i poate fi imputat reclamantei. Societatea reclamantă nu poate fi obligată să plătească de două ori o sumă, TVA-ul aferent lucrărilor subcontractate s-a plătit către S.C. SRL, pe baza facturilor emise de aceasta (societatea arătată era înscrisă în registrul comerțului și era înregistrată ca plătitor deTVA la data încheierii contractului dintre părți). Reclamanta are dreptul la deducerea acestei sume, iar organul fiscal trebuie să întreprindă

demersurile legale pentru a recupera sumele încasate cu titlu de TVA de la S.C. SRL

Societatea reclamantă nu are nici o culpă în faptul că S SRL s-a sustras de la obligația plății TVA-ului încasat și nu poate fi obligată la plata unei sume care este datorată de o alta societate comerciala.

Constatând că reclamanta nu datorează TVA suplimentar, acesta nu datorează nici majorări de întârziere aferente acestora. Conform art. 119 din Ordonanța de Guvern nr. 92/2003 „(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.”

Pentru considerentele arătate urmează a se dispune anularea actelor administrativ fiscale contestate.

Referitor la cererea reclamantei privind obligarea la plata dobânzii legale instanța reține că acest motiv de recurs nu este întemeiat în speță nefiind îndeplinite cerințele art. 124 din Ordonanța de Guvern nr. 92/2003 conform căroră „(1) Pentru sumele de restituit sau de rambursat de la buget contribuabilii au dreptul la dobândă din ziua următoare expirării termenului prevăzut la art. 117 alin. (2) sau la art. 70, după caz. Acordarea dobânzilor se face la cererea contribuabililor.

(2) Nivelul dobânzii este cel prevăzut la art. 120 alin. (7) și se suportă din același buget din care se restituie ori se rambursează, după caz, sumele solicitate de plătitori.”

Prin actele administrativ fiscale contestate s-au stabilit obligații de plată suplimentare în sarcina reclamantei. Prin anularea acestora reclamanta este exonerată de plata acestor sume.

Pentru aceste motive, Curtea în baza art. 312 alin 1 raportat la art. 304 pct. 9 și 304 indice 1 Cod procedură civilă urmează să admită recursul reclamantei în parte și va dispune modificarea sentinței civile tot în parte în sensul că va admite în parte acțiunea formulată de reclamanta :

în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov și în consecință: va dispune anularea parțială a deciziei de impunere nr. 5 emisă de pârâta cu privire la suma de lei reprezentând TVA aferent facturilor emise de S și penalitățile de întârziere aferente

acestei sume, anularea măsurilor stabilite de organele de inspecție fiscală prin Raportul de inspecție fiscală nr. 4 cu privire la aceleași sume, anularea Decizia nr. 9 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov în soluționarea contestației, respingând restul pretențiilor reclamantei.

Văzând și prevederile art. 274 și 276 Cod procedură civilă

Pentru aceste motive

În numele legii

DECIDE

Admite recursul declarat de reclamanta S SRL împotriva sentinței civile nr. pronunțată de Tribunalul Brașov – secția comercială și de contencios administrativ pe care o modifică în parte în sensul că :

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta S SRL în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov și în consecință:

Dispune anularea parțială a deciziei de impunere nr. 9 emisă de pârâta cu privire la suma de lei reprezentând TVA aferent facturilor emise de S și penalitățile de întârziere aferente acestei sume.

Dispune anularea măsurilor stabilite de organele de inspecție fiscală prin Raportul de inspecție fiscală nr. 4 cu privire la aceleași sume.

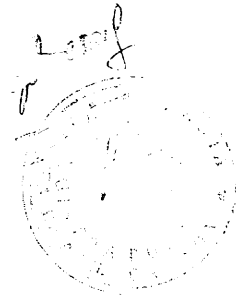
Anulează Decizia nr. 4/11.2009 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice
Brașov în soluționarea contestației.
Respinge restul pretențiilor reclamantei.
Fără cheltuieli de judecată în recurs
Irevocabilă
Pronunțată în ședință publică azi 20.10.2010.

Președinte

Judecător

Judecător

Grefier

Red.M. 10/2010
Dact. 10/2010
Jud. Fond : A.1.74 goluca